

La hija pequeña

Títol original: *La petite dernière* **Direcció i guió:** Hafsia Herzi (novel·la: Fatima Daas)
Països: França, Alemanya **Durada:** 108 min **Any:** 2025 **Gènere:** Drama **Interpretació:**
 Nadia Melliti, Park Ji-min, Louis Memmi, Mouna Soualem... **Música:** Amin Bouhafa
Fotografia: Jérémie Attard **Distribuïdora:** Comunidad Filmin **Estrena a Espanya:**
 13/03/2026

No recomanada per a menors de 12 anys

Doblada en espanyol / Versió original en francès i àrab, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

La Fàtima, de 17 anys, és la petita de tres germanes. Viu als suburbis, en una família francoalgeriana feliç i amorosa. Bona estudiant, ingressa a la Universitat de París. En començar la seva vida com a dona adulta, s'emancipa de la família i les tradicions. Surt amb algú, fa amics i explora un món completament nou, mentre s'enfronta a un dilema punyent: Com mantenir-se fidel a un mateix quan reconciliar diferents aspectes de la pròpia identitat sembla impossible? (FilmAffinity)

CRÍTICA

17/05/2025 - CANES 2025: Hafsia Herzi dirigeix amb dolçor i energia la vida amorosa d'una jove a la recerca de noves sensacions però presonera d'una servitud voluntària

"Sigues més femenina". Aquest és el consell que el xicot, la germana i l'imam repeteixen tres vegades a la protagonista de **La hija pequeña**, la nova pel·lícula de **Hafsia Herzi**, que ha estat presentada a la competició oficial del 78è Festival de Canes. Però per a la Fatima, que acaba de començar els estudis de filosofia a la universitat i, per tant, es troba en procés d'explorar "totes les preguntes que els éssers humans es plantegen sobre ells mateixos i sobre la societat", aquestes imposicions relacionades amb l'aparença no són més que la punta de l'iceberg de la seva profunda naturalesa. En adaptar la novel·la homònima de **Fatima Daas**, la cineasta francesa s'ha enfrontat amb gran precisió a un tema alhora senzill i complicat: el d'una noia que descobreix que prefereix les dones i porta una vida secreta i pesada per respecte i dependència dels valors de la seva religió, així com de la seva afectuosa però tradicional família.

D'una primavera a l'altra, des de la graduació fins a l'efervescència de les festes estudiantils, la Fatima (la revelació **Nadia Melliti**) travessa cinc temporades d'iniciació i preguntes íntimes, ella que estima l'esport —juga a futbol—, la música i la lectura, i les seves notes són motiu de gran orgull per a la seva mare, una dona que sempre és a la cuina amb les seves dues filles grans al seu costat, mentre que el pare es queda al sofà o surt a jugar al dòmino amb un amic. Tot i això, aquesta unió funciona bé des de fa trenta anys, i la veritat és que en aquest apartament als afores de París es respira un ambient positiu. Per contra, per a la Fatima, la millor amiga dels nois més fanfarrons de la seva classe a l'institut, la tensió interior es fa cada cop més evident i inflamable, amb un xicot que ja comença a deixar caure el tema de casar-se i tenir fills. En registrar-se en una pàgina web de cites per a dones, la protagonista es llança, amb cautela i sota una identitat falsa, al món de la nit. I aleshores, un dia, apareix l'amor, que es manifesta a través de la infermera Ji-Na (**Park Jin-Min**). Sobreviurà aquesta passió a l'estiu? Es rebel·larà la Fatima i aconseguirà reconèixer obertament ("qui voldrà casar-se amb tu?") la seva identitat sexual? I com podrà conciliar la fe amb aquests canvis? Sens dubte, es tracta d'un programa tan vast com acrobàtic per a una vida encara molt jove...

A través d'un ritme encertat, una gran varietat de tons narratius i elements de fons intel·ligents, i sense recórrer a la força en cap moment, Hafsia Herzi teixeix una pel·lícula romàntica ("Cal viure. Que t'han trencat el cor? Jo te'l cuso") sota la superfície del retrat fragmentat d'una comunitat que reivindica la seva especificitat ("1, 2, 3, visca les lesbianes!"). La directora, que capta les emocions amb delicadesa en primers plans, també sap filmar els cossos en flames —sense caure en excessos— i equilibrar amb destresa les escenes grupals més dinàmiques amb els silencis dels moments clau, expressant molt sense necessitat de dir gaires paraules i manejant amb facilitat —i amb la seva pròpia veu— l'humà en les seves dimensions més simples i essencials.

Fabien Lemercier - cineuropa.org